

דרושה התקוממות של כל מי

שעדיין לא גס ליבו

התקוממות שתטאטא מן השילטון

כל מי ששותף לפשע זה

זעקה ארץ אהובה!

סכנין בולב יהושלים

סיפר שהתקף עליידי היהודים כאנטי-שמיי וכאוייבי הציונות, על שמנע מספסרייהקרקעות וקבלנייהבניין להרוס את העיר.
(זה לא השתנה עד היום. כאשר באו אנשי משרד הפנים ומישרדיהתיירות אל ועדההפנים של הכנסת, כדי לעשות שם את מלאכת בעלייההון המשמידים את ירושלים. הם העלו את הטענה כי "השמאל החדש" הוא העומד מאחורי הניסיון הנואש להציל את העיר. הצלתי ירושלים היא אנטי-ציונית, אנטייהודית...)
כאשר כבשנו את העיר ב-1967, היינו צריכים לתת לות שלטים במבואותיה: "של נעליך מעל רגליך, בהיך כנסך לירושלים!"

אבל נכנסנו לירושלים כנעז ממומרת, כרגל גאוה. הכובש לא ירד מסוסו, כאותו כאלוף הזמאני, הזכור לנו אחריו דורות רבים. נכני נסנו רמזים על דחפור, לדרום ולהשמיר.

ועוד לפני שגוועו הדי היריות האחרונות בין הרי הבית והרהצופים, הרס הדחפור את שכונתהמוגרבית ויצר את מיגרשהתנייה הענקי, המגמד את הכותל ונר טל ממנו כל הוד של מיסתורין וגדולה.

הקדש ע"ש ינקלביץ

מ ייד עם כיבוש ירושלים השמיע דויד בן-גוריון דרישה מחרידה: להרוס את חומת העיר העתיקה. בן-גוריון אמר שהחומה אינה שייכת לירידי שלים. מכיוון שנכנתה עליידי התורכים, לפני כ-400 שנים בלבד, היא זרה לעיר.

באותו יום תמך תלמידו של בן-גוריון, טדי קולק, בהצעת מרור ורבו. אמנם, כעבור זמן קצר חזר בו והצעה צללה לתהומות הנשייה. אך מה היה גורלה אילו ניתן היה להרוס את החומה תוך כמה שעות, כפי שנהרסה שכונתהמוגרבית?

נשארה השאלה: איך עלתה בכלל הצעה כזאת על דעתו של בן-גוריון, האיש המכונה "אדריכל המדינה"? "מחרבביך ומחרבביך ממך יצאו!" לפסוק של הנביא ישעיהו יש משמעות חדשה כימינו.

נוכחתי בכך בשעת הוויכוח על המיפלצת. מתגלה בו תופעה, הידועה לנו זה מכבר: שדווקא הדתייםהמיק-צוניים, שרוממות ירושלים בסייהם מבוקר עד ערב, אדישים לחלוטין ליופיה של העיר. לא רק שרהתיי-רות ה"חילוני" וראשהעיר ה"ביצועיסטי" שותפים לי רצח העיר, אלא גם שרהפנים הדתי. פקידיו שלו, רובם חובשייכיפות, הם המניפים את המאכלת.

האם זוהי סתם אדישות, קהותעיניים של אנשים השקועים בספרייתפילות, ואינם יכולים להרים מבט ולראות — פשוטו כמשמעו — את אחד המראות המע-טים בעולם המרוממים את הלב, המפעימים את הנשמה? נדמה לי שהתשובה המורשת הרבה יותר.

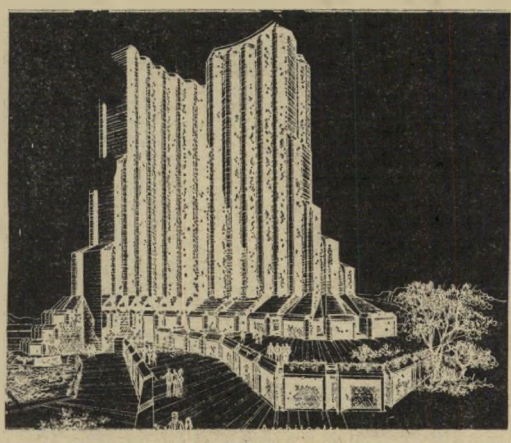
אין כאן אדישות. יש כאן שינאה, שינאה אמוי תית ותהומית, השורצת בכנכי היאמורע של אנשים אלה. בגלל ירושליםישלימעדה, הם שוני אים את ירושליםשימטה.

בן-גוריון רצה להרוס את החומה, מפני שאינה יהודית. מחרבי העיר ומהרסיה רוצים להחריב ולהרוס כל דבר שאינו יהודי בה. מתחת לסף הכרתם, הם שוני אים כל אתר, כל בניין, המזכירים להם שירושלים היא בת תקופות רבות, בת דתות רבות, בת עמים רבים. אילו יכלו לגחך את הרהיבות, היו מקיי-מים את ביהמיקרש עדישם ינקלביץ, עם קודשהקודשים על שם אייזק וולפסון והכרזי כים עדישם רוזנקראנץ ונילדנשטרן, הכי יצוק בכטון לפי מיטב הגאון האדריכלי של בוני השיכונות בקמטב ג. והם יעמדו ויסתכלו ויש-תאו: כמה זה יהודי! כמה זה ציוני!

שמעתי במיראזוני חבריכנסת מדבר בעם ובתיעוב על "בית-החולים הנוצרי שעל הרהיבותים", כשהדגש על

גארי קופר: "ואזי ידבר דינאמיט?"

תוכנית הייאט: המיפלצת על הגיבעה

לא ליום, לא לשנה, לא לדור, אלא לדורות. שום משורר לא ישיר: "מעל מרפסת מלון הייאט, שלום לך, ירושלים!"
כאשר שוגה רופא, שגיאטו נקבת מתחת לפני הארמה, כאשר שוגה אדריכל, שגיאטו מתנוססת לעיני כל לדורות.

נאליף, גנרל ודחפור

כ אשר נכנעה ירושלים לכאליף עומר, בפברואר 638, ירד הכאליף מעל סוסו, חלץ את נעליו ונכנס לעיר יחף.
כאשר נכנעה העיר לגנרל אלנבי הבריטי, נתמנה כמושלה הראשון אישרות דגול (אף שלא היה אהוד על היהודים), המורחן סר רונלד סטורס. הוא אהב את ירו-שלים ושמר עליה כעל בבתיעינו.
הבריטי האחרון שניהל את העיר היה ריצ'ארד גרייבס. אחיו של הסופר הגדול רוברט גרייבס. בספר זיכרונותיו תיאר איך הגן בחירוץנפש על העיר, ומנע את הקמתם של בנייניבטון ורבייקומות. באירוניה מרה

ה יתה זאת אחת הסצינות הקולגועיות הגדולות שנחרתו בזיכרוני בימי נעורי:

על דוכןהנאשמים עמד גארי קופר. הוא נאשם בפיוץ בניין חדש, שהוקם על פי תוכניתו. קופר שיחק את תפקיד האדריכל החדשני, בסרט המעיין המתגבר. במילים חוצבותלהבות הסביר גארי קופר לבית המישפט שחובתו היתה לפוצץ את הבניין המכוער, אחרי שלקחו את תוכניתו והשחיתו אותה.
איני זוכר מה היה סוף הסוף. נדמה לי שקרי פר זוכה מלד אנשמה. אבל אני זוכר שיצאתי מן הקולנוע, נרגש ונדהב, משוכנע לחלוטין שכך צריכים לעשות: לקחת מיטעודינאמיט ולפוצץ את ייצוריההתועבה של בנייהכמיעל.

רצח בדם קר

זכרתי בסצינה זו, מפני שבדיוק כך אני מרגיש בימים אלה. כשאני מסתכל בתוכנית מלון הייאט על הרהצופים, דמי עולה לראשי, ואני חש דיגדוג בי אצבעותי: לפוצץ את המיפלצת!

המיפלצת עדיין אינה עומדת על תילה. עדיין אין צורך לפוצץ אותה. עדיין אפשר למנוע את הקמתה. אבל שום נאומים בכנסת, שום מילחמת-גרילה בר וועדות, לא יעכבו את גלגליה של מכונתההשחיתה הגדור לה, ולא יקרעו וחלי הדחפור ההורס את ירושלים ואת הארץ כולה.

דרושה התקוממות. התקוממות של בני ירושלים. התקוממות של כל מי שעדיין לא גס ליבו. עדיין לא קחו עיניו מראות מה נעשה לארץ הזאת. התקוממות שתרעיש עולמות, התקוממות שתטאטא מעד במת השילטון כל פוליטיקאי עזוב, שהעז להניף את ידו על עיר זו, שאין שניה לה.

היכן היא?
הארץ רועשת סביב פרשת נתיבי נפט. מנכ"ל נורק, ושר נאלץ להתפטר. הכל בגלל כמה מיליוני לירות. אולם מהם המיליונים האלה לעומת תיפארת ירושלים? יש המומה סביב תחבולת-בחירה שטנה של הליר ברלים העצמאיים. אך מה ערכה ומה חשיבותה. לעומת הפשע הנתעב המבוצע בחסותו של שרהתיירות משה קול, ראש הליברלים העצמאיים, הרוצח את ירושלים? שנים רבות אחריו שאיש לא יזכור את מוטי פרידמן, את יעקוב שימשון שפירא, את משה קוק, את כווננו — תעמוד המיפלצת על הגיבעה הלכנה, תועבה לדורות, מצבה למעשהההרצה, עדות לפשע של כווננו העומרים כיום ככדייפה וחסרימעשע מוז המזימה!

בלב ליבה של ירושלים

ל פני כמה שנים הצעתי לכנסת להחליף את התימ שמר, ירושלים של חב.
ירושלים היא, מזה 3000 שנה, ליבה של ארץ-ישראל. אך מהי ירושלים?

לא שם מופשט. אלא עיר קיימת, עיר חיה, עיר המכנסת בתוכה אוצרות המעלים את זכרונות כל תקי פותיה — ימי היבסטי ועיר-דויד, הבית הראשון והשני, הכיבוש המוסלמי ומלכות-ירושלים הצלבנית, תקופות הממלוקים והעותמים, עד ימינו שלנו.

כל זה פרוש למבט ממרומי ההרים שסביב לה. זהו ליבה של ירושלים: המשוש של העיר העתיקה, הרהצופים והרהיבותים. בתוך הי משויש הזה רוצים להקים את המיפלצת, הגוש הענקי שישלוט על אזור זה כונו, שיגמד את הרהיבות והרהצופים והרהיבותים כאחד, שי יתפוך משענת הקמתו ומרכז החזותי של העיר.